

FOLK OG LAND

NR. 19 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 5. OKTOBER 1968

LØSSALG Kr. 1,50

XXX:

Begrepsforvirringen omkring «fascismen»

Fra vår londonkorrespondent

Så er mennene i Kreml «fascister» i henhold til Chou En-lai fordi de invaderte Tsjekkoslovakia — de samme menn som er etterfølgere av den Stalin, som tok de baltiske stater, deler av Finland, Øst-Polen, Ruthenia og Bessarabia, uten provokasjoner — og etterfølger av Krustsjov, som sendte sine stridsvogner inn over Ungarn.

«Fascister» — slik beskriver også den erklærte kommunistiske ungdom i Tsjekkoslovakia den invaderende røde hær ved å male hakekors på de angripende stridsvogner og kople sammen hakekors og hammer og sigd på improviserte plakater.

Og gjennom hele den vestlige verden har Sovjets voldsakt av Tsjekkoslovakia vært lignet med den tyske okkupasjon av dette ulykkelige land for tredve år siden.

Så reiser da det spørsmål seg: Hva er en «fascist», eller for den saks skyld en «nazi»?

Siden dette er et skjelsord som ble brukt mot Vidkun Quisling av Arbeiderbladet og Arbeideren så tidlig som i mars-mai 1931 da han nettopp var vendt tilbake fra Russland, knapt hadde gått inn i norsk politikk og ikke hadde noen forbindelser hverken med Mussolini eller Hitler, trenges det en slags definisjon av ordet — spesielt eftersom de påståtte slutninger førte til hans henrettelse og til straff for omkring 90 000 av hans meningsfeller, etterfulgt av isolering av tusener av de overlevende.

Vel, det har laget seg så at en sterkt omtalt og godt mottatt bok som nettopp er

Var dette «fascisme»?

offentliggjort i England akkurat nå tar opp dette meget aktuelle og omstridte emne. Det er «European Fascism», samlet av Graduate School of European Studies i University of Reading og utgitt av S. J. Woolf (Weidenfeld & Nicolson).

Anmelderen i Times summerer opp: «Det er på tide at historikerne og politiske vitenskapsmenn krever «fascismen» tilbake fra propagandistene og pressen. Denne samling er et utmerket bidrag til omdefinering og omvurdering (reassessing) av uttrykket.» Olav Riste, Magne Skodvin, John Andersen og resten av «det offisielle Norge» bør notere seg dette.

Boken minner om at tilnavnet «fascist» ble adoptert meget tidlig av den kommunistiske propaganda for «in-fighting på venstrefløyen» i perioden før folkefronten, da sosialdemokratene ble

gitt etiketten «socialfascister». Det vil si at medlemmer av Arbeiderpartiet, som ikke i virkeligheten var hemmelige medlemmer av kommunistpartiet, var «fascister» i henhold til definisjonen dengang.

Det vil også si at Quisling og hans tidlige bevegelse ikke var mere «fascistisk» eller «nazistisk» enn alle andre tilhøyrere for kommunistene.

Slik var den samtidige oppfatning av Quislings tidlige virksomhet som forsvarsminister, uttrykt i den britiske ambassadørs årlige rapport fra Oslo til Utenriksdepartementet i 1931:

«Den nye regjering overtok 12. mai — Den fikk en vennlig mottagelse i pressen, bortsett fra livlige angrep på major Quisling, forsvarsministeren, fra Arbeider- og kommunistpartiene — Da han fant dem lite forståelsesfulle (unresponsive) og etter kanskje å ha modifisert sine synspunkter som følge av nærmere kontakt med det bolsjevikiske Russland, har han nå utviklet tydelige fascistiske tendenser, og har drevet propaganda mot bolsjevismen til fordel for Samfundsvern og den nordiske bevegelse og lignende aktiviteter.»

Det er å se på historien gjennom kikkert å identifisere Quislings påståtte «fascistiske tendenser» i 1931 med den tyske nasjonalsocialismes utskielser etter at Hitler var kommet til makten og hadde kommet i krig. Betydningen av ordet «fascisme» endret seg stadig og gjør det fortsatt, i en utstrekning som har gjort det praktisk talt meningsløst.

Som Times understreker: «Ordet har blitt et lettvinnt stenogram og i utstrakt grad forvirret gjennom massemediene som nå kan referere til slike forskjelligartede figurer som Adolf von Thadden, Barry Goldwater og Enoch Powell («Det britiske konservative partis samvit-tighet») som fascister, og bli forstått eller iallfall oppfattet av sine lesere.»

Anmelderen noterer også at mange av bidragsyterne til «europeisk fascisme» inntar helt forskjellig holdning til den nødvendige grunnleggen-

«9. april»-advarslene

Noen britiske kommentarer til vår artikkel i siste nummer

Vi bragte i nummer 17 (side 1) en artikkel under titlen «De utrolige hendelser i Norge i aprildagene 1940. De mange varsler og den manglende mobilisering.» Fra en engelsk leser av vårt blad har vi i den anledning mottatt følgende:

Sir,

Under henvisning til J. F. Taylors nylig utkomne «anatomie» av 20. juli sammen-svergelsen mot Hitler i 1944, nevnt i Deres utgave for 7. september vil jeg gjerne med-dele dette:

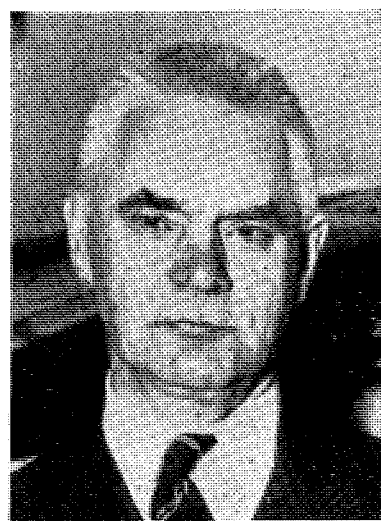
1. Bortsett fra advarslene om den truende tyske invasjon i Norge som utenriksminister Halvdan Koht fikk fra legasjonsråd Ulrich Stang (den norske legasjon i Berlin), attaché Harald Gustavsen (den norske diplomatiske misjon ved Vatikanet) og kammerherre Herluf Zahle (dansk sendemann i Berlin), kom der meget tidligere advarslar fra britiske kilder.

Midt i mars rapporterte Donald Fleet fra Air Department i den britiske legasjon i Helsinki «massive tyske marine og militærforberedelser i baltiske havner», noe han mente «pekte mot en tysk aksjon i Skandinavia».

Omtrent på samme tid kunne Walter Schellenberg (Sjefen for Amt VI Ausland i Himmlers SD) «ikke forstå hvorledes det var mulig at disse troppebevegelser kunne unngå å bli lagt merke til av fienden» (Se hans «Memoarer»).

Det var faktisk innlysende for enhver med øyne å se med at en eller annen tysk aksjon var i vente i Skandinavia i uker før det hendte.

Efter det en nå vet etter-på synes det nesten ufattelig at Churchill (First Lord of Admiralty), som hadde flå-

Koht fikk mange advarslar —

tens rapporter og som selv forberedte en invasjon i Norge, kunne ha vært så blind — spesielt da Finland hadde vært i krig med Sovjetsamveldet i mere enn tre sensasjonelle måneder, Øst-Polen og de baltiske stater var også blitt skåret ut av Ribbentrop og Molotov som en russisk «interessesone» og Tyskland hadde tydeligvis skaffet seg en tilsvarende «interessesone» i vest.

De nordlige land var åpenbart i en uhyre farlig stilling, strategisk og taktisk, politisk og økonomisk.

2. Dette kunne ikke bare de regjeringer det angikk slutte seg til men også lysvåkne sivilister uten inside informasjon eller en etterretningstjeneste til disposisjon.

For eksempel Churchills nevø, Giles Romilly (Daily Express) og Peter Rhodes (Associated Press), som dro til Narvik kort efter Finlands sammenbrudd og ventet på den tyske invasjon i dette nøkkelpunkt av en jernmalmhavn. Dager før tyskerne dukket frem fra deres «trojanske skib» hvalbåten Jan Wilhelm tidlig «9. april» gikk det rykter om at skibet bragte med avdelinger fra Wehrmacht.

Uheldigvis ble Romilly tatt tilfange da han skulle redde frakken sin på Grand Hotell og ble således ikke istand til å melde om det tyske kup.

Blant annet fra Ulrich Stang.

Og dette «nazisme»?

(Forts. side 6)

(Forts. side 8)

NASJONALISTISK INFORMASJONS- TJENESTE

WALES

For niende gang siden 1966 har de walisiske nasjonalister protestert mot britisk dominans ved å forøve et bombeattentat, denne gang mot radiostasjonen til RAF's flyplass nær Llanelly i Wales. Tre av stasjonsmanskapene ble skadet, og ministeren for Wales, Georg Thomas, uttalte at alt tydet på en sammenhengende svergelse hvor flere walisiske nasjonalister hadde deltatt. Myndighetene som er engstelige for hva som kan hende når prins Charles snart skal innsettes som Prins av Wales, driver en intens jakt på attentatmennene over hele Storbritannia. De skrekkelige waliserne har nemlig gjentatte ganger truet med attentat i den anledning, og sagt at forræderens død venter «denne tyskøttede prinsen».

VEST-TYSKLAND

Lederen til nasjonaldemokratene, Adolf von Thadden, har uttalt i forbindelse med krisen i Tsjekkoslovakia, at Warszawapakt-aksjonen har øket sjansene for NPD ved neste valg på nasjonalforbundsvalg i forbundsrepublikken. Ved samme anledning vedtok NPD-ledelsen en resolusjon der det heter at de europeiske stater selv kan sørge for fred og frihet. Videre tok man til orde for en allianse mellom Frankrike og Vest-Tyskland, samtidig som man foreslo reformer med hensyn til forsvarsoppbygget for Vest-Europa.

FINLAND

Den folkedemokratiske avisen NY TID siteres av Hufvudstadsbladet, og vi sakser:

«De nazistiske strømningene i Finland har aldri dødd ut. På det private planet blomstrer nasjonalsosialismen åpent. Det finnes riktig nok ingen undersøkelse som i tall kunne vise antallet nazister eller nazi-sympatisører

i Finland, men det finnes mange øyenvitner til og megen åpenlys skryting av tilfældige, snakkesalige aktivister.

Hvor mange hakekorsflagg står der ennå på hedersplass rundt om i landet? Og hvor mange Hitler-portretter pryder ennå veggene? Hvor mange mennesker ville forby de progressive partiene og de avvikende oppfatningene? Og hvor mange ser en fare for landet i de frie diskusjoner om sex, kirken, politikk og liv i det hele tatt?

Det er statsmaktens plikt å undersøke i hvilken grad de nynazistiske strømningene i Finland utgjør en trussel mot vårt lands samfunnsordning og de demokratiske prinsipper.»

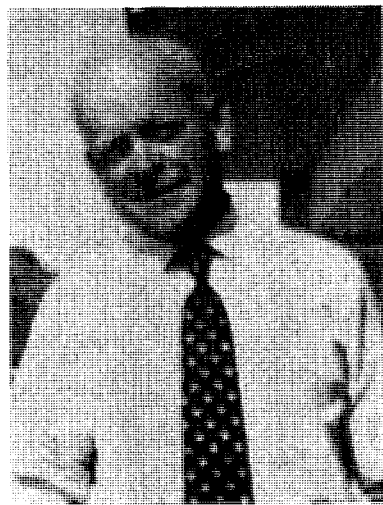
USA

25. august ble det av de amerikanske nasjonalsosialister holdt minnehøytideligheter i forbindelse med ettårsdagen for mordet på Commander Rockwell. Kl. 11.58, det tidspunkt da Rockwell ble myrdet la en delegasjon fra hovedkvarteret i National Socialist White Peoples Party ned en krans på mordstedet. Og kl. 15 ble det holdt en minnehøytidelighet i hovedkvarteret, hvor urnen med Rockwells aske var anbragt foran et stort hakekorsflagg. Den nye leder forsikret at motstandernes håp om at mordet skulle stanse partiets fremgang ikke ville gå i oppfyllelse.

AUSTRALIA

I Australia er det dannet et THE NATIONAL SOCIALIST PARTY OF AUSTRALIA (N.S.P. of Australia), som ser ut til å være et virkelig seriøst parti uten unødvendig sirkus. Partiet utgir et tidsskrift «The Australian National Socialist Journal» som høres meget fornuftig og nøkternt ut.

75 år

Vår gamle venn og meningsfelle, fhv. rektor Phillip Bing. Askim fylte 75 år 24. september.

På grunn av sin leddgikt må Bing oppholde seg i et varmere klima — nærmere bestemt i Spania — størstparten av året, men 75-årsdagen tilbragte han i hjemmet på Askim, hvor det var samlet slekt og venner for å feire dagen. Av kamerater fra den nasjonale bevegelse ble han herunder hyldet for sin tapre og uegennyttige innsats i en ulvetid.

Vi gav på Bings 70-årsdag en fyldig oversikt over denne innsats og hans lange og fortjenestfulle arbeid i skolens tjeneste. Nå nøyer vi oss med på egne og lesernes vegne å slutte oss til gratulantene og til å takke Bing også for en rekke gode og interessante artikler fra det Spania som har blitt hans annet fedreland.

«SOM EKSEMPEL KAN NEVNES LANDSSVIKOPPGJØRET.»

Dommerfullmektig Gunnar Nerdrum har i en kronikk i Drammens Tidende drøftet spørsmålet «Kan man dømmes etter lovregler som ikke er kunngjort?» I kronikken skriver han bl. a.:

«Det kunne sies å være et umiddelbart rettskrav at man i alle fall har hatt mulighet til å bli kjent med bestemmelser som blir brukt mot en. Dessuten har vi jo Grunnlovens § 97 som forbyr lover med tilbakevirkende kraft. F. eks. professor Castberg har derfor hevdet at loven alltid må være kunngjort for å få virkning. Men dette har ikke fått alminnelig tilslutning og domstolene har i enkelte tilfeller straffedømt på grunnlag av ikke kunngjorte regler. Som eksempel kan nevnes landssvikoppgjøret.»

Det er gledelig å kunne notere seg at de unge jurister har et klarere syn på landssvikoppgjørets mange brøst og mangler enn de eldre.

Til salig erindring

Som en liten erindring til de borgerlige i særdeleshett, kan jeg ikke dy meg for å gjengi dette fra Buskerud Blads minnebok «For 25 år siden» for 2. 9. anno domine 1968:

«Svenske aviser drøfter i dag de følger en eventuell alliert seier vil ha for Europa. Den militære medarbeider i Stockholms-Tidningen skriver at Sovjet-Samveldet i så fall vil få avgjørende innflytelse over store deler av Europa. Dermed vil inntre et vendepunkt i de europeiske folks skjebne. Denne vending er ensbetydende med Europas undergang.»

Dengang, for 25 år siden, het det riktignok at dette var

FORSKJELL PÅ FOLK

Såvidt vi etter fattig evne kan begripe, er det eleverte logiske produkt av alt likhet mellom-rasene-pratet, at negrene er likeverdige eller helst litt bedre enn oss, men at vi ikke er likeverdige med dem. Nylig hendte det seg i hvert fall i Syd-Tyrol, at de italienske myndighetene beslagla over 30 hektar dyrket mark, pluss ytterligere 80 hektar land forøvrig, for å opprette rakettbaser for fredspakten NATO — uten å betale en eneste penning i erstatning til de skadelidende grunnbesittere. Vi hørte ikke om noen venstreforvridde som benyttet anledningen til å toge i protest, eller kaste sten på den italienske ambassaden. Men så var det jo bare noen skarve germanere det dreide seg om. Tenk om det hadde bodd negre i Syd-Tyrol!

*

nazistpropaganda og ondskapsfullt vrøvl.

Jeg vet ikke om noen ble straffet for å ha tatt dette inn i Busken, men utenkelig er det ikke. Med sikkerhet kan det imidlertid sies at noen titusener har fått bøte strengt og såre rettferdig fordi de trodde på slike skrivelser og på det Quisling forutsa.

Vi kan vel da kanskje også gå ut fra at de siste hendelser i Tsjekkoslovakia bare er ondsinnet nazistpropaganda. Som kjent var det en viss prelat som skrot så av at han talte med dobbelt tunge. Hvilken tunge er den riktig nå for tiden?

President Johnson henstilte nylig til den europeiske presse ikke å kommentere begivenhetene i Tsjekkoslovakia. Det skulle vel ikke være fordi det ansees taktløst å kreve tilbake det man tidligere har gitt bort bruksretten til?

Ellers har jeg her foran meg to bilder. Det ene er bildet av den salige engleskaren på Jalta, de fire friheters og verdensfredens forkjempere. Det er en stol ledig ved det runde bordet. Den er rimeligvis beregnet på den norske «allierte».

Det andre bildet viser resultatet av den samme engleskarens menneskekjærlighet: en atomsprengning — på bildet over en fredelig sydhavsoy — — men senere?

Jeg vet ikke hvilken salme engleskaren på Jaltakonferansen brukte, men det skulle ikke forundre meg om det var denne: «Zions vise hever røsten — — se det blinker lyn i Østen.»

Cal.

Vi minner om

at vi kan levere mange interessante tyske bøker som vi er sikker på at våre tyskkyndige lesere vil ha megen glede av. F. eks.:

Rassinier: Das Drama der Juden Europas. Pris innb. kr. 35,—.

Dr. Peter Kleist: Aufbruch und Sturz des 3. Reiches. Pris innb. kr. 50,—.

Hans Severus Ziegler: Adolf Hitler aus dem Erleben dargestellt. Pris innb. kr. 48,—. (Nylig frigitt etter beslagleggelse).

Erich Kern: Meineid gegen Deutschland. Pris innb. kr. 48,—.

Heinrich Härtle: Amerikas Krieg gegen Deutschland. Pris kr. 48,—.

Erich Kern: Von Versailles nach Nürnberg. Pris kr. 60,—.

Emmy Göring: An der Seite meines Mannes. Pris innb. kr. 48,—.

Heinrich Härtle: Freispruch für Deutschland. Pris innb. kr. 48,—.

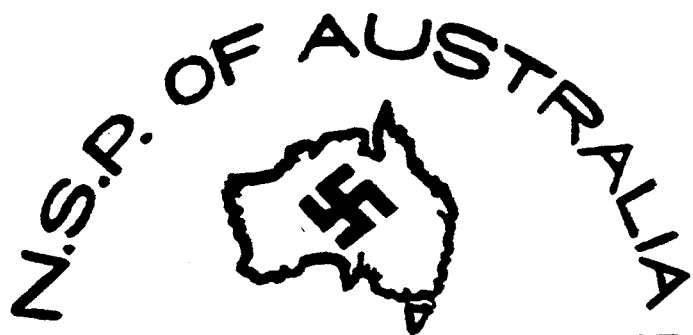
Erich Kern: Verbrechen am deutschen Volk. Pris innb. kr. 40,—.

Ilse Hess: Antwort aus Zelle sieben. Pris kr. 35,—.

Kubizek: Mein Jugendfreund Adolf Hitler. Pris kr. 32,—.

Portofritt ved forskuddsbetaling.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE — Postboks 3214, Oslo 4
Postgiro 1 64 50.

“THE NATION — WE SERVE”

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Lindstrøm og „rettsstaten“

For en ukes tid siden ble vi i fjernsynets «Åpen post» presentert for foreteelser som både programlederne og andre karakteriserte som noe enestående i det de kalte den norske rettsstats historie. Det gjaldt den behandling Harry Lindstrøm har vært utsatt for både fra pressens og fra myndighetenes side. Forrest i pressefronten sto da naturligvis som vanlig det dypt moralske DAGBLADET.

Våre lesere vil vite at FOLK OG LAND allerede på et meget tidlig tidspunkt tok avstand fra den delvis politisk farvede forfølgelse Lindstrøm har vært utsatt for og at vi er enig med dem som krever saken mot Lindstrøm gjenopptatt under full belysning av alle sider og i en atmosfære hvor domstolene ikke påvirkes av hetsen i en ensrettet presse.

Forsåvidt er vi altså på linje med ånden i det Åpen post-program som ble sendt. Når den behandling Lindstrøm har vært utsatt for imidlertid karakteriseres som noe enestående i norsk rettshistorie, så må vi dog protestere. Saken er nemlig tvertimot meget karakteristisk for den utglidning i norsk rettsvesen og norsk rettsbevissthet som skjedde under og i forbindelse med landssvikoppgjøret. Og skal noe sies om graden av urett, så må en vel heller si at det skjedde langt verre ting dengang enn det som har overgått Lindstrøm, hvor ilde dette enn kan være i et land som kaller seg en rettsstat. Lindstrøm selv har forøvrig vært fullt klar over dette og har i skriftstykker, som bl a. tidligere er offentliggjort her i bladet, gitt uttrykk for at landssvikoppgjørets urett nå har gått opp for ham i sin fulle utstrekning.

Det ble i fjernsynsposten gjort et stort nummer av at pressen hensynsløst angrep Lindstrøm mens han satt fengslet og ikke kunne ta til motmæle, at han ble satt i varetekt i månedsvis med besøks- og brevforbud slik at han ikke ble kjent med hva pressen skrev, at han under fengslingen ikke fikk anledning til å vareta sine interesser og at han under straffeavsoningen ikke fikk anledningen til å holde foredrag i studentersamfund og fjernsyn m m.

Det er oppmuntrende at offentligheten nå er blitt så ømskinnet på vegne av manglende menneskerettigheter, men hva så med det som hendte titusner av NS-folk i 1945 og utover? De ble æreskjelt på det groveste i denne fine norske dagspressen uten noen sjanse til å ta til motmæle, de ble i enda høyere grad enn Lindstrøm forhåndsdomt i en presse som gasset seg i idiotiske tiltalebeslutninger som selv rettene ikke klarte å sluke, og de hadde intet middel til å tvinge denne presse til å gjøre rede for det som falt bort av tiltalen. De ble jaget rundt som dyr i konsentrasjonsleirene og hadde de bedt om å få holde foredrag mens de satt inne ville vel fengselsmyndighetene fått apokalyptisk anfall. De ble nektet både besøk og brevveksling i bortimot et år, de fikk adskillig dårligere betingelser til å forberede sin sak enn Lindstrøm fikk. Det er eksempler på at offentlig oppnevnte forsvarere ikke engang gjorde seg den møye å snakke med sine klienter.

Det ble sagt under fjernsynsdebatten at det som skjedde med Lindstrøm var en menneskelig tragedie, han ble fratatt stilling og ervervsmuligheter og ville ha sultet ihjel hvis det ikke var på grunn av slekt og venner. Ja, i sannhet har det vært en menneskelig tragedie og det er en evig skam for norsk presse at den har latt sensasjonslysten ta makten fra menneskelige hensyn og anstendig saksbehand-

«Frihug»

Hans Seland har æren for at Hetledommen ble revidert, selv om han ikke opplevet det i levende live.

Nu har Seland fått en arvtager i Erling Seim, Kinn, med sitt «Frihug». Det tar sikte på rettsstatens gjenreisning i Norge og bør støttes av alle NS-folk. Kontingenten er kr. 25,— pr. år. Fri diskusjon og mange gode artikler.

O. H.

ling. Men, en bør vel ikke glemme heller at på den vei den norske såkalte rettsstat har vandret siden 1945 ligger det strødd titusener av ofre for slike tragedier, folk som mistet stilling og ervervsmuligheter, folk som ble forfulgt av norsk presse og blir det til denne dag — vi minner bl. a. om tilfellet med Østlendingen som vi nevnte i forrige nummer. Tusner av disse ofre har senere buket under som følge av det de ble utsatt for, like mange havnet som «fredsskadede» uten noen slags offentlig støtte. Lindstrøm er iallfall ikke gift og har såvidt vi vet ingen forsørgelsesbyrde, mens tusener av NS-familier ble rammet av nød og elendighet, barna fikk sin skolegang ødelagt eller forsinket.

Vi er enige i at tilfellet Lindstrøm er en skam både for norsk presse og for norsk rettsvesen, men vi må dessverre protestere mot at tilfellet er en enestående hendelse i den norske rettsstat. Det er tvertimot meget karakteristisk for det som hendte de NS-folk det gikk minst hårdt ut over. Og vi synes det kunne være på sin plass at fjernsynet også tok fatt i dette varme jern som en hittil ikke har villet røre ved.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsveien 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

GLEM IKKE

kontingent og/eller stønad til FORBUNDET før nyttår. Det trenger oppslutning fra alle gode krefter for å kunne fortsette sitt arbeide for den felles sak.

OLAF HOLM:

Hva har det borgerlige styre bragt oss?

Under denne overskrift skrev «Aktivist» for to år siden bl. a. følgende her i bladet:

«Den såkalte borgerlige front appellerer inntrengende til oss hver gang det er valg, men når valget er over blir det ingenting gjort.

Hva kan vi så gjøre? Jo, vi kan si de borgerlige takk for sist og stemme med arbeiderpartiet. 200 000 stemmer i de borgerlige partiers disfavør gir oss sikkert sosialistisk styre, som da ikke vil nøle et øyeblikk med å sosialisere hele landet. Vi har hatt vårt ragnarokk og da kommer vel også alle de andre dit til trøst for oss. Det er vel en vei, men det er vel flere bare vi hadde litt mer handlekraft.»

Borten — quo vadis?

Nå vel, en sosialisering rammer ikke NS-folkene. Det er forlengst «samvittighetsfullt» gjennomført overfor oss. Så dette moment skulle ikke være til hinder for å medvirke til, at de «borgerlige» lider samme skjebne.

Samarbeidspartiene har nå hatt sin sjanse og har ikke foretatt seg det ringeste uten en antydning om en undersøkelse av «retts»-oppgjøret på forskningsbasis. Det er for det første allerede gjort i den svenske utredning, for det annet har man også Ralph Hewins' bok, der som sannheten alltid gjør, vakte raseri — endog de rene paroksysmer hos en enkelt mann på Stortingets talerstol.

Forskning er vel ellers det samme som etterforskning i andre kriminelle saker, men slik som landets rettstilstand f. t. er, kan det være heldig at den foretas av ikke-profesjonelle etterforskere, som ikke har svin på skogen selv. Hittil er selv planen om en slik etterforskning rett og slett sabotert. Vi kan m. a. o. ikke vente oss noe av den nåværende regjering og har intet igjen for å medvirke til fornyelse av dens mandat. Ikke én av dens medlemmer synes å være så meget til mann (kvinne!) at vedkommende (etter tidligere tiders skikk — som f. eks. justisminister Cappelen i 1945) setter sin stilling inn på å gjenopprette rettsstaten og sette den Stalin-Hambro-Lie-Woldske jurisprudens på porten. Men, regjeringen tier og samtykker.

Hva kan det komme av? Det kan ikke tilskrives manglende rettsindighet hos regjeringens enkelte medlemmer. Skuler de østover til

oppgjørets utstrålingssentrum, og kryper sammen?

Begivenhetene i Tsjekkoslovakia den siste tid følger samme politiske linje som «retts»-oppgjøret har, med den forskjell at der lar ikke politikere og folket seg bruke frivillig til å gjennomføre Moskvaskrav. Det er skjedd her, og burde nå ta slutt. Forøvrig er sannheten underveis og som vanlig i dette land — utenfra.

Det blir da ved et evtl. regjeringsskifte spørsmål om Arbeiderpartiet har større retts- og pliktfølelse. Partiet har lagt seg til en leder, som er fri for «patriotiske» komplekser og på alle hold er anerkjent som en meget klok mann — ikke så lite av en vismann. Den smule forskjell i partienes ideologi er kun på papiret. De fører alle samme politikk med litt forskjellig fremgangsmåte. Selve partivesenet er på retur og småpartiene må forutsettes å forsvinne. At det ikke nytter å begynne med et eller annet nytt parti, er forlengst på det rene.

Det er av betydning at oppfatningen av disse forhold kommer frem her i bladet i god tid før valget, så man kan bli enig om en felles linje, hvis den som med fremgang ble fulgt ved forrige valg og som bragte samarbeidspartiene til makten, ikke lenger er brukbar.

NS kommer vel til å få løfter underhånden fra tabu rettsugne stortingsmenn in spe, slik som det har vært ved ethvert valg tidligere. Å høre på slike løfter er hensiktsløst. Der må tones flagg på forhånd, uten omsvøp av noen art.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvård M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

ET SKUDD FOR BAUEN

Når nå facit for valget til annetkammeret i den svenske riksdag foreligger, er det grunn for vår hjemlige koalisjonsregjering å være oppmerksom på hvilken politisk vind som blåser over Sverige. Det er nå bare ett år til neste stortingsvalg, og hvis de borgerlige fortsatt har tenkt å sitte med regjeringmakten ennå en periode, er det på høy tid at de begynner å føre en mer rettlinjert politikk. Dette gjelder i første rekke Høyre, som anser seg selv for å være et konservativt parti, hvilket det vel bare er i egne øyne. Nevnte parti representerer kameleonen innen norsk politikk, skifter standpunkt og farve alt eftersom nye situasjoner oppstår, uten å føle noe bestemt mønster. Det har utviklet seg til å bli det reneste halvsosialistiske folkeparti (HSF). Noen ville kanskje falle for fristelsen til å kalle slik vingletehet for politisk diplomati, men det er i realiteten ikke noe annet enn umotivert jonglering med sin egen skjebne som parti betraktet.

Høgern i Sverige, broderpartiet til vårt hjemlige Høyre, ble taperen sammen med kommunistene ved høstens valg, mens sosialdemokratene vant en overveldende seier. Det er mye som tyder på at vi får en lignende utvikling ved neste stortingsvalg, hvis ikke koalisasjonspartnerne tar seg kraftig sammen og dermed gjenoppretter velgernes tillit som førte de borgerlige til taburettene. Men det er vel å vente for meget av slike politiske slangemennesker.

Uten at vi skal skryte for meget av DNA, representerer dog dette parti en viss rakygget holdning til tidens prinsipielle spørsmål innen norsk politikk. Så sjansene for at Arbeiderpartiet gjenvinne majoriteten i Stortinget, eventuelt sammen med SF, er blitt betraktelig større, hvilket utviklingen i Sverige skulle antyde.

Det er vanskelig å spå, og spesielt om fremtiden, men ett er sikkert, det svenske riksdagsvalg var et skudd for bauen for de borgerlige, og da i første rekke for Høyre.

FREMMEARBEIDERNE UT AV LANDET SNAREST

«Marokkaner mistenkt for mord, gjenkjent av nederlandske ektepar i Oslo». «Neger stjal 750 kroner fra en leilighet på Olav Kyrres plass». «To syd-europeere tatt etter ran i Slottsparken». «To afrikanere heftet etter forsøk på innføring av hasj-isj».

Overskrifter av denne type preger Oslo-avisene fra tid til annen. Nå må de rette myndigheter få øynene opp for disse ugress som er iferd med å etablere seg i Norge. Altså: Ut med alle fremmedarbeiderne.

Den 3. oktober skal bl. a. Helge Seip tale for Venstres studentgruppe, hvor problemet med gjestearbeiderne blir tatt opp til debatt. Ungdomsspalten vil etter dette møte komme tilbake til den økende innvandring av arbeidssøkende utlendinger.

Bjørn Jernside.

«MARX, MAO, MARCUSE»

«Høsten er rød», heter det innen studentkretser ved Universitetet i Oslo, og det er det ingen som tviler på av dem som kjenner til utfallet av valget på styre i Studentersamfundet. Det første resultat av radikalernes store fremsprang, foreligger nå i form av en resolusjon vedtatt den 14. september som munner ut i en «kompromissløs støtte til det tsjekkosllovakiske, det greske og det

vietnamesiske folks frihetskamp».

Denne resolusjon var undertegnet av representanter for venstresiden, men det ble også tatt avstand fra den ensidige fordømmelse av Sovjet-Unionens intervensjon i Tsjekkoslovakia, mens en «støtter Pentagons folkemord og USA's hjelp til de greske fascister».

Kveldens foredragsholder var den tysk-amerikanske filosofiprofessor Herbert Marcuse fra California. Det er blitt hevdet at Marcuse er studentopptøyenes far. De revolusjonære studenters slagord verden over er «Marx, Mao, Marcuse», hvilket vel skulle karakterisere både Studentersamfundets styre og foredragsholderen. Filosofiprofessoren talte da også revolusjonens sak. Han hevdet i sitt foredrag at sosialismen må bygges opp i Vest-Europa og USA, siden den ikke lenger kan finne sin basis i Sovjet-Unionen. Ellers fremholdt han den gamle lekse om at revolusjon og opprør er veien til sosialismens seier i den vestlige verden. De revolusjonære, som det ingen mangel er på, var luttør øre til denne prominente marxist, og fruktene lar ikke vente på seg, vil det vel vise seg.

VI MINNER OM

at bladpengene for studenter og skoleelever, samt innkalte til militærtjeneste er halv-

«Denne mistenkelige fyren der demonstrerer ikke og provoserer ikke — men vil bare studere!» (National-Zeitung)

Fra komitéen mot unorsk virksomhet:

Vi anklager for unorsk virksomhet: DET NORSKE STORTING

Stortingsmenn bak sprinklene på Botsfengslet — på inspeksjon.

Vår nystartede komité mot unorsk virksomhet vil som første sak behandle Det norske storting. I en tid da venstreradikalismens kreftsvulst har smittet så uhyggelig vidt i vårt land, både blant enkeltpersoner og i organisasjoner og institusjoner, settes den politiske ledelse i riksstyret og nasjonalforsamlingen på en meget hård prøve. Det skal mot, kraft og politisk skarpsyn til for å reise en åndens bastion midt imot en internasjonal dirigert ensretning. Det norske storting har i stedet for å bli en stridsmann for sann nordisk tradisjon utviklet seg til unorskheten satt i system, unorskheten nær sagt institusjonalisert. Vi skal i det følgende forsøke å grunngi hvorfor.

Fra vår historie ned gjennom hundreårene lærer vi et politisk lederskap å kjenne hvis virke i det norske samfund synes å avtegne et ganske klart mønster. Våre gamle førere var seg meget bevisst sin egenart og egenverdi som nordboer, dette gav seg utslag i en sterk vilje til selvstendig handlekraft, de dyrket aldri sitt lands litenhet, de lot seg aldri gjøre til spellemenn for ikke-nordiske interesser. Det var «Roma midt imot» og en ufattelig dådsvilje i langskip over de tusen hav, og storhet i seieren over en ofte tallmessig overlegen motstander i det «store» utland. Deres normer for mellommenneskelige forhold satte ærlighet i form av

ordholdenhet høyt i ære, man skulle kunne stole på en mann når denne hadde gitt sitt ord, om saken var liten eller stor var likegyldig. De ledende menn var også klar over sin rolle som verner og stimulator for fedrenes kulturarv, de bygget videre på det gamle men grodde aldri fast i det, samtidig som man ikke kviet seg for å dyrke enerens, elitemenneskets prestasjoner.

I dag representerer Det norske storting en daglig tilsmussing av vår fedrearv, en daglig latterliggjøring av eldgamle nordiske moralnormer som ennå sitter dypt rotfestet i flertallet nordmenn. Denne vår nasjonalforsamling er det som har ansvaret for Norges ynkelige medløperi etter neger- og kommuniststatenes undermenneske-propaganda i gudvet-hvor mange «internasjonale» fora. Denne vår nasjonalforsamling må ta ansvaret for at den amerikanske vulgærmaterialisme sammen med vår egen venstreradikale kulturnihilisme uhemmet får totalensrette vårt arme folk gjennom statsmonopolene og fjernsyn, gjennom kunstlæreanstalter, kulturråd osv. Man kan føle seg desperat når Stortinget slapt lar Kulturrådets skandaløse behandling av Professor Rasmussens nasjonalmonument passere, mens det samtidig reises et minnesmerke over Bjørnson som den uinnvidde antagelig vil gå ut fra er et bilvrak.

Dersom sosialistiske og marxistiske partier hadde innhatt et dominerende flertall på Stortinget ville den omtalte utenrikspolitiske husmannsånd og kulturelle holdningsløshet bare vært

(Forts. side 6)

parten av den vanlige, altså kr. 10,— pr. halvår.

Send oss en femmer, så får De bladet året ut, eller eventuelt en tier hvis De må ha det i lukket omslag.

MED EN SOVJETSOLDAT PÅ ØSTFRONTEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dsbanian

FREDEN

Den 5. mai 1945 fikk vi høre at de tyske tropper i Danmark hadde nedlagt våbene sine og overgitt seg til den allierte overkommando. Den 6. mai ble vi krigsfanger på Kampen skole samlet, plasert i en buss og kjørt ut av gården med to væpnede tyskere som holdt selskap med oss. Den ene var selve buss-sjåføren og den andre var fangevokteren Oskar, som igrunnen var mere komiker enn fangevokter.

Forøvrig måtte vi krigsfanger selv kjøre bussen allerede fra starten av gjennom byens gater og opp til Trondheimsveien til Grorud og så tilbake til Kampen skole igjen. Meningen med det var vel at vi krigsfanger skulle lære å kjøre bil, derfor måtte hver og en av oss sitte ved rattet og kjøre selv et stykke.

Selvsagt var det vel og bra å lære bilkjøring istedenfor å arbeide for en gangs skyld. Men denne uventede overraskelse fikk oss krigsfanger til å spekulere på hva dette skulle bety. Og hva skulle vi bruke det til? Spørsmålene sivet i tankene våre, men vi fikk et svar som var helt uventet for oss. Jo da, vi skulle brukes til å kjøre tanks og panserbiler senere, fikk vi vite av de to tyskere! Blir det krig på nytt? Og det nå til tross for at krigens avslutning nærmet seg dag for dag? Ikke minst da vi hadde sett hvordan våre tyskere i kompaniet var opptatt i flere dager med å pakke sammen i kasser alle slags bilverktøyer, medisinske medikamenter, og annet inventar som tilhørte kompaniet.

Men allikevel sa både buss-sjåføren og fangevokteren Oskar til oss at det ikke var utelukket at en rasende krig kunne finne sted i Norge hvis den allierte overkommando forsøker å landsette sine tropper her i landet. «Vi er ennå sterke nok til å forsvare oss mot enhver angriper», la de til. Og slik som ryktene gikk hadde tyskerne anslagsvis en halv million veltrenete tropper, som var plassert på alle strategiske punkter i Norge, og de var utstyrt med alle mulige moderne krigsvåpen. Det var litt av en kraft som ikke var til å spøke med. Men det var ikke sikkert at det i lengden ville være tilstrekkelig i det store spillet hvis det forferdelige skulle skje også her i Norge.

Fra Tyskland kunne det vanskelig komme noen hjelp

i form av reservemannskaper, da det tyske folk hadde nok med å klare seg selv. Ryktet fortalte at de allierte styrker rykket frem gjennom Tyskland fra alle kanter og det var bare et tidsspørsmål når krigen tok slutt i selve Tyskland.

På den annen side visste vi selvsagt ikke hva tyskerne kunne finne på mot oss krigsfanger i en slik kritisk situasjon.

Nå hørte vi altså at vi skulle brukes til å slåss, men vi tvilte på om de to tyskerne mente det de sa for alvor. Vi gikk imidlertid igang med å lære bilkjøring.

Men den morske sjåføren vår var streng og krevende i sin undervisning og tok samtidig en stor risiko da han lot oss krigsfanger overta rattet og uten videre styre bussen. Men nettopp det at han stolte på oss og ga gode og greie forklaringer under sin undervisning, gjorde kanskje sitt til at hver av oss krigsfanger fikk større sjanse til å lære bilkjøring så raskt som mulig.

Starten av bilen fra Kampen skole falt på meg, jeg fikk bare en liten forklaring på hvordan jeg skulle starte og styre bilen. Jeg nektet å være den første til å kjøre bussen, med den begrunnelse at jeg aldri før hadde kjørt

(Forts. side 7)

Ny tysk bok om okkupasjonen av Norge

Klar og nøktern fremstilling av Karl Springenschmid i «Die Männer von Narvik.»

II.

«Felttoget med Baedeker.»

General von Falkenhorst har berettet om hvorledes han fikk oppdraget av Hitler.

I forbindelse med en situasjonsdrøftelse hos Raeder støtte de forskjellige syn uvegerlig mot hinannen. Raeder erklærte at en hver dag kunne regne med en «kald» okkupasjon av Narvik med britiske «finlandsfrivillige». Generalstabens operasjonsavdeling derimot trodde ikke på denne fare. Raeder holdt fast ved sitt syn og krevet at den fullstendige besettelse av Norge skulle opptas i de operative forberedelser til den samlede krigføring. Motsetningene fortsatte. Da grep Hitler inn og beordret opprettelsen av en særstab som skulle forberede besettelsen av Danmark og Norge. Blant de forskjellige planer som ble forelagt ham fra hær, marine og luftvåpen, bestemte Hitler seg for marinens plan, og anordnet at den skulle legges til grunn for aksjonen. Foretagendet fikk dekknavnet «Weserübung», særstaben betegnelsen «Gruppe XXI». Stabskvarteret befant seg i bygningen til Oberkommando der Wehrmacht i Berlin, Bendlerstrasse. Det ble selvsagt beordret strengeste hemmeligholdelse. Skjønt hovedsynspunktet i hine uker var forberedelsen av den planlagte offensiv mot Frankrike, tok Hitler livlig del i «Gruppe XXI»s arbeid. En av medarbeiderne i denne særstab, oberstløytnant i Generalstab G. Pohlmann beretter om den suggestive kraft som utgikk fra Hitler til alle medarbei-

derne. «Dengang gjorde Hitler inntrykk på oss på grunn av omfanget av hans viten, fylde i hans tankegang, dristigheten i hans vågemot. Han hadde dengang fremdeles hin behendighet i foringen som man savnet sterkt hos ham senere under krigens forløp.»

Midt i februar ble det hemmelighetsfulle mørke opplyst av en av disse intermessioer som annen verdenskrig var så rik på. Det dreiet seg om det tyske marinepakkskip «Altmark», som 16. februar ble stanset og entret av britiske krigsskip i Jøssingfjord, altså i norsk territorialfarvann. Skibet, som var bygget i 1938 og var på 14 000 br. reg. t. befant seg ved

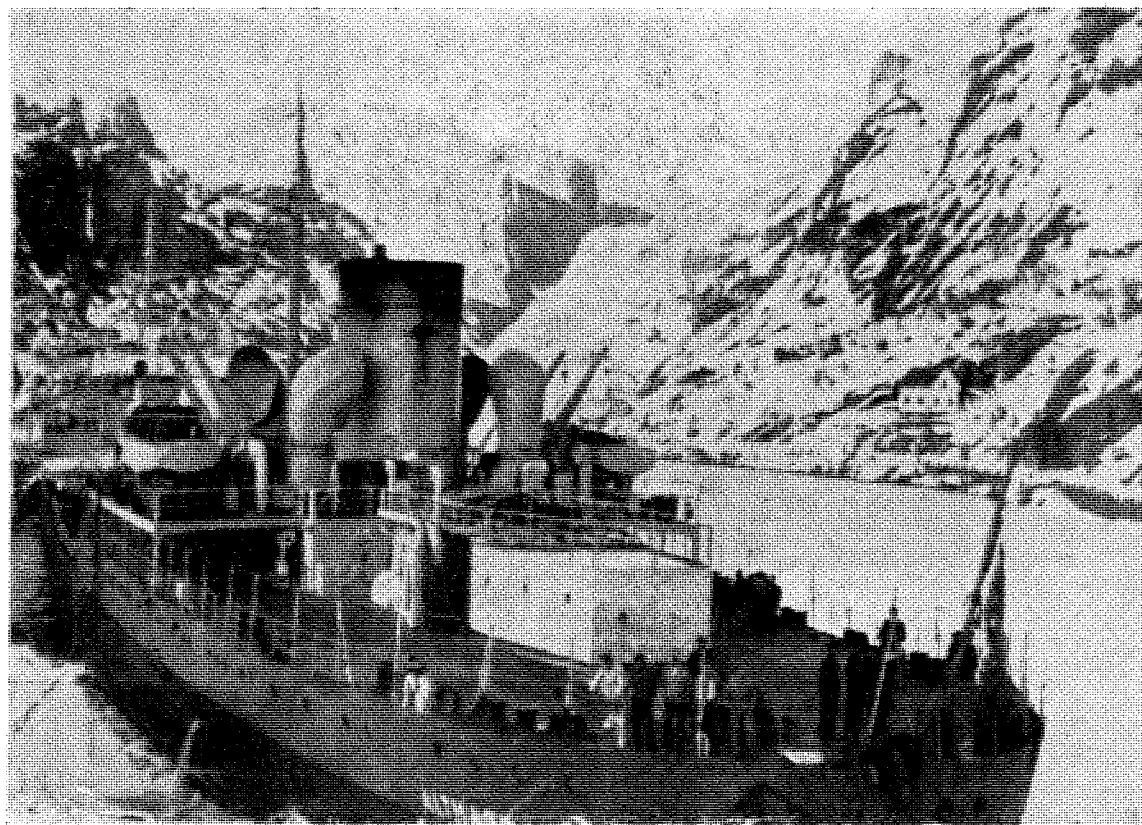
krigsutbruddet i Det karibiske hav og ble anvist å ledsage og forsyne det tyske panserskip «Admiral Graf Spee», som opererte i Søratlanten. Før det tyske panserskip etter hårde, utsiktsløse kamper senket seg selv i havnen til Montevideo, ble fangene overgitt til «Altmark». Det dreiet seg om mannskapet på de av «Admiral Graf Spee» senkede handelsskip, 228 engelskmenn, 67 indere og 8 negere. Med disse fanger tiltrådte «Altmark» hjemreisen til Tyskland. Det lykkedes «Altmark», begunstiget av lykken og været, å komme gjennom mellom Island og Færøyene og å nå norsk territorialfarvann, hvor det ble oppdaget av britiske oppklaringsfly.

Da grep Churchill inn. «Ikke ofte handlet han så egensindig», skrev han, «men denne gang sendte jeg kaptein Vian (som kommanderte torpedojageren «Cossack») følgende ordre: «Hvis den norske torpedobåt ikke forplikter seg til å ledsage Altmark med en britisk-norsk eskorte til Bergen, enter De Altmark, befir De fangene og tar De skibet i besiddelse inntil nærmere instruks innløper.»

Da de to norske kanonbåter som hadde undersøkt «Altmark» og måttet slå fast at skibet var uvæpnet, ville gi «Altmark» tillatelse til hjemreise, utførte kaptein Vian den ordre han hadde fått. Men «Altmark» hadde påbegynt farten og var løpet på grunn under forsøk på å vedre «Cossack». Denne la til ved siden av skibet. Så sprang entremannskapet ombord. Det utspant seg et heftig håndgemeng, hvorunder fire tyskere ble drept og fem såret. En del av besetningen flyktet iland. Resten overga seg. Nå begynte letingen etter de britiske fanger. «Flåten er her», ble det ropt. Dørene ble brutt opp og fangene stormet på dekk. Ialt ble 299 mann befriet.

Den norske protest ble formelt besvart med en britisk motprotest. Man medga fra engelsk side bare at den norske nøytralitet var blitt «teknisk» krenket. I Tyskland derimot tok man avgjørt avstand fra dette av England provoserte brudd på den norske nøytralitet. Man fryktet for at lignende nøytralitetsbrudd nå stadig ville gjenta seg og stilltiede bli tålt fra norsk side. Ut

(Forts. side 7)

Altmarkaffæren i Jøssingfjord fikk Hitler til endelig å bestemme seg for Norgesaksjonen.

Begrepsforvirringen - -

(Forts. fra side 1.)

de sosiale og økonomiske basis for fascismen, så vel som til den funksjoner og operative karakteristikkene.»

Redaktør Woolf kommenterer i introduksjonen begreps «kommodelignende» tendens: «Jo mere en stopper inn i det, jo mere synes det å rumme».

For eksempel, professor Hugh Trevor-Roper fra Oxford trekker et skille mellom klerikal konservatisme og dynamisk fascisme. Dolfuss's Østerrike, Horthys Ungarn og Francos Spania var konservative klerikale regimer som strebet etter å holde tingene som de var eller hadde vært. Samtidig var det dynamiske fascistiske bevegelser i hvert land - Heimwehr, Pilekorspartiet og Falangen, som søkte et helt annet samfund.

I den utstrekning Quisling søkte å vende tilbake til «de gode gamle dager», da nordiske egenskaper var fremherskende og nordmennene var gudfryktige, faller Nasjonal Samling innenfor den «konservative-klerikale» kategori. I den utstrekning NS var antiparlamentarisk og søkte en eller annen form for en «korporativ stat», ønsket det å endre samfundet og var derfor i den «dynamiske» kategori også. Noe som igjen understreker umuligheten av generalisering når det gjelder «fascismen».

Som kjent er generalisering farlig og en annen fremskutt anmelder av samme bok faller i den fellen - professor Max Beloff, historikeren og opposisjonsmannen som også kommer fra Oxford og burde vite bedre.

Han sier: «Fascismen, i motsetning til kommunismen, kan defineres gjennom en sinnsstemning snarere enn gjennom en doktrine - mange av de samme mystiske fiender kommer tilsyne i helt forskjellige sosiale og politiske situasjoner. Fordi det er en myte snarere enn en realitet som er inspirasjonen, passer ikke høyrefløy-tvedelingen helt - Men i det som kalles den europeiske protest-studentbevegelse av i dag er det mange ekkoer av fascismen.»

Denne analyse var tydeligvis skrevet før det «liberale» tsjekkoslaviske ungdommelige utbrudd mot deres «konservative» kommunistkammerater fra Russland. Uheldigvis for Beloff ble det trykt i Daily Telegraph 22. august, dagen etter invasjonen.

Det var intet særlig «mystisk» ved de veldige sovjetstridsvogner eller 650 000 warzava-soldater som plutselig viste seg på tsjekkoslaviske

kisk jord!

Heller ikke var det noe spesielt «fascistisk» ved den ungdommelige tsjekkoslaviske reaksjon, som sammenlignet sovjetinvasjonen i 1968 med naziinvasjonen i 1938, som ungdommenes slagord tappert demonstrerte.

Den felles nevner mellom de to hendelser var selvsagt nasjonalismen, eller mere høflig, patriotismen, som fortsatt er noe mere enn et skittent ord utenfor de internasjonale marxistsirkler og forøvrig var hovedkilden i Nasjonal Samling og andre beslektede bevegelser.

Et annet fremtredende trekk i den unge tsjekkoslaviske protest var «anti-bolsjevismen», slik bolsjevismen ble fortolket av Stalin, Krustsjov og det nåværende triumvirat i Kreml - atter en av bærebjelkene i Nasjonal Samling og hos dets utenlandske feller.

Beloffs påstand om at den europeiske protest-studentbevegelse «gir ekko av fascisme» og altså faktisk er en «myte» har begivenhetene selv vist er nonsens. Det vil si hvis man ikke likestiller «fascime» med «nasjonalisme» og «anti-bolsjevisme», noe som ville være nonsens hvis det var ment i nedsettende betydning. For «nasjonalisme» og «anti-bolsjevisme» er tilfeldigvis også stemplet på det såkalte «Store Demokrati», De forente Stater - noe enhver immigrant vet som må hilse Stars and Stripes og sverge troskap mot the American Constitution - og som selve eksistensen av NATO, som ble inspirert og ledet av Uncle Sam, forutsetter.

Det vil si at «fascismen» er en beundringsverdig bevegelse i henhold til amerikanske læresetninger og til dets NATO-alliertes, spesielt den britiske sosialistregjering som nylig har lagt sine fem militære egg i den vesteuropeiske forsvarskurv. Det samme gjelder den norske Arbeiderpartiregjering, som splittet Norden ved å insistere på å gå med i NATO, og den nåværende borgerlige koalisjon, som nylig har funnet solid stortingsunderstøttelse for å fortsette i NATO.

Nå da NATO inkluderer Vest-Tyskland, er alliansen faktisk praktisk talt identisk med «den nordiske føderasjon» som Quisling gikk inn for i sin bok «Russland og Vi» i 1930, omfattende Skandinavia, Britannia, Nederland, Tyskland og eventuelt de britiske dominions og Amerika. «En slik føderasjon kunne bryte frontalangrepet fra den bolsjeviske

kombinasjon og redde europeisk sivilisasjon og fred.»

Dette var første versjon av den løsning som Quisling foreslo premierminister Chamberlain i oktober og Hitler i desember 1939 (Europapakten). Quisling gikk til sin dødsdag ikke bort fra sine anti-bolsjeviske premisser, men det tok 18 år før det ble satt ut i livet i NATO. Da var han blitt henrettet, Europakartet var blitt rullet tilbake 1000 år og 1000 miles. Den vestlige sivilisasjon var blitt berøvet det veldige område mellom Pet-samo og Adriaterhavet, den ukrainske grense og Elben! Sovjet rykket frem til Pasvik.

Dette var ikke «den europeiske fascismes» feil, men «det vestlige demokratis». Noe som nettopp viser forvirringen som etterkrigstidens vestlige politikk er blitt grepet av og det urettferdige i å bruke ordet «fascist» som angrep. Som Times sier: «Ordet bør omvurderes».

Som nevnte bok gjenkaller i erindringen, så var «fascist» opprinnelig et kommunistisk propagandaord for sosialdemokrater eller alle tilhøyrer for de røde - det vil si slike som Arbeiderpartiet, hvis dårskap bragte den røde hær til den norske grense og ledet til ødeleggelse av Finnmark - det mareritt som Quisling og hans tilhengere som de eneste profeterte og kjempet mot i et tiår!

Det er sosialismen og den smitte den har spredt blant de borgerlige partier som har bragt den barbariske bolsjevisme inn i Sentral-Europa og gjort det umulig for kristenheten i form av Atlanterhavsalliansen å hjelpe de krenkede østberlinere i 1953, ungarerne i 1956 og tsjekkoslaviske i 1968.

Vi er tilbake i 1683 med en vantro ideologi ved Wiens porter og det er ingen sikkerhet for at vi skal lykkes i å drive tilbake de russiske etterfølgere fra det bysantinske rike nok engang.

Det var nettopp denne fare «nazisten» og «fascisten» Vidkun Quisling identifiserte på første hånd ved fødslen av Sovjetsamveldet og i 15 år forsøkte å innprente sine landsmenn - og som 8000 tapre og opplyste «frontkjempere» fysisk bekjempet. Likevel ble Quisling henrettet og «frontkjemperne» straffet - for å ha oppfylt NATO's nåværende plikt og utgydt sitt blod under dette.

Hvis det er prisverdig av øst-europeerne å reise seg mot den russiske bolsjevisme, så fortjener logisk sett Quisling, gikk mot av all sin ler hjemme og ute samme pris.

For ungdommen -

(Vi anklager)

(Forts. fra side 4)

naturlig. Men så er som vi vet, ikke tilfelle. Borgerlige partier som i sine programmer bekjenner seg til nasjonal tradisjon og kultur, til kristendom og familiens integritet, har de siste år sittet med et overlegent flertall, og har trofast tråkket videre i sosialistforgjengernes fotefar, som fører mot stupet. Når disse borgerlige politikerne konfronteres med sin uærlighet, med den milevide avgrunnskløft mellom programlofter og praktisk politikk og det svik mot norsk tradisjonalsisme som dette innebærer, er svaret fra deres side at i vårt samfund med de utallige kryssende interesser manifestert ved et mylder av partier og sosiale organisasjoner, er kompromisset, dvs. en avvikelse fra partifordringene, en tvingende nødvendighet. Dette kompromiss, kan de fortelle, begynner allerede på partinivået, og blir enda mer utpreget praktisert i Stortinget. Der til har vi det å si at mellomveien i sosiale, økonomiske, materielle spørsmål ofte er å anbefale hvis man vil føre en politikk til beste for alle folkegrupper. Men i ideologiske, kulturelle, rasemessige spørsmål, i spørsmål av ånd, eksisterer intet kompromiss.

Det er visselig ulogisk å sammenstille «fascister» og «nazister» med tyrannene i Kreml, slik Chou En-lai gjør, når det var den samme uforanderlige trussel som alle Roma-Berlin-aksemaktene og deres venner, slike som Quisling, gikk mot av all sin makt.

Slik er den tåpelige forvirring som de rivaliserende ideologier av 1960 har frembragt. Det er bedre å droppe ordene «fascist» og «nazist» helt, gå sammen om forsvaret av de vestlige verdier og fortsette med den veldige tekniske revolusjon - og dermed også fjerne det smuss som er kastet på navnet til Vidkun Quisling og hans mange gjenlevende tilhengere.

Hisorien har gått i ring siden 1945 og det er bare én vei ut av bakevjen for resten av Vest-Europa - å forkaste slaveriet sammen med venstrefløyen og å organisere friheten sammen med høyrefløyen.

La oss omskrive Quislings ord, «Norge er et land, det skal bli et folk», slik: «Europa er sammensatt av stater. Det skal forenes.» Hold til høyre!

ph.

Og det burde alltid være den fremste oppgave for et folks ledere å kanalisere folkets higen mot det uutsigelige, å stake opp en vei som gir hver enkelt troen på at han er en meningsfylt del av helheten. De borgerlige har ikke innsett dette - eller har ikke villet innse det - de har latt vår nasjonalforsamling bli en frase-utgydende, sløv gjeng av sosialarbeidere. Mens vår ungdom skriker etter idealer og dådskraft, hisser stortingsmennene seg opp omkring lønnsprosjenter og prisstigning. Mens vår rasemessige egenart langsomt spises opp innenfra, gråter stortingsgubbene seg i søvn for en neger i Syd-Afrika.

Det sies at vår nasjonalforsamling er blitt avmektig, et sandpårstrøende organ. Der til har vi igjen svaret rede: Stortinget er hva medlemmene gjør det til, det nytter ikke å skyte seg innunder partidisciplin og flertalls vilje. Stortinget har kun ett ansvar, og det er ansvaret overfor vår nordiske tradisjon. Og denne tradisjon blir aldri å finne i velferdsdemokratenes og kommunistenes livsfjerne og uærlige parti-programmer. Den er bare å finne i våre nordiske lands blodsarv, slik som denne har kommet til uttrykk gjennom religionsforestillinger, verdinormer, utøvende kunst og politisk førerskap gjennom årtusener.

ØH

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: - Årspris kr. 25,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? - Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Ny tysk bok - -

(Forts. fra side 5.)

over dette vakte tilfallet «Altmark» stor oppsikt i verdensoffentligheten. Betegnende for hvorledes britenes fremgangsmåte mot dette uvæpnede tyske hjelpeskips ble oppfattet av de allierte, er et fortrolig telegram som den franske ministerpresident få dager etter «Altmark»-hendelsen sendte den franske ambassadør i London. Det het i dette: «Landsettingen av de første avdelinger av de allierte stridskrefter til Norge må uavhengig av Finlands rop om hjelp tenkes ut og gjennomføres med den aller korteste frist, og i utførelse som tilfellet «Altmark» har levert oss forbildet til.»

Videre er det betegnende hvorledes den norske befolkning tok imot hendelsen: Menneskemengden som samlet seg foran avisbygningene da meldingene fra Jøssingfjord innløp, ble ingenlunde opprørt over engelskmennenes handlemåte, men avleverte fiendtlige ytringer mot Tyskland. Quislings advarsler om at den offisielle norske politikk ikke ville motsette seg et nøytralitetsbrudd fra England syntes å bekrefte seg.

De ifølge «Stratford-planen» innsatte allierte offiserer i Norge begynte sine forberedelser for hvis det kom til alvor å åpne dørene innenfra for landingstroppene. Den britiske Secret Service arbeidet for full stim. Samtidig innløp det til den tyske etterretningstjeneste alarmerende meldinger. I Skotland var bestemte områder ved kysten blitt erklært som sperreområder. Der ble tropper for en invasjon i Norge trukket sammen, deriblant også franske alpejegere. Videre ble i enkelte havner på den britiske østkyst skipsrum for troppeinnlastninger stillet i beredskap. Ingen tvil: Britene gjorde alvor av det.

Ordre til Falkenhorst

20. februar betrodde Hitler generaloberst Nikolaus von Falkenhorst med gjennomføringen av aksjon «Weserübung».

Generaloberst von Falkenhorst, født i 1886, stammet fra den niedersachsiske landadel. Hans opprinnelige navn Nikolaus von Jastrzembski lot han endre til «Falkenhorst». I første verdenskrig førte han et kompani, gjorde tjeneste i Generalstaben og kom våren 1918 i staben til østersjødivisjonen til general von der Goltz, som hadde avgjørende andel i befrielsen av Finland. Dengang lærte han å kjenne de vanskeligheter som fulgte med

en operasjon av hær, marine og luftvåpen over vide sjøområder, erfaringer som var av stor verdi for aksjon «Weserübung». Falkenhorst gikk for å være en dyktig generalstabsoffiser, var personlig fordringsløs, ridderlig, full av energi og stedighet. Utnevnelsen til denne stilling har Falkenhorst skildret slik: «Hitler henviste til min erfaring og sa til meg: «Fortell meg hva De gjorde i Finland.»

Knappt hadde jeg begynt før han avbrøt meg og førte meg bort til et bord dekket med kart. «Jeg har en lignende aksjon isinne», erklærte han, «besettelsen av Norge. Jeg har fått meldinger ifølge hvilke engelskmennene har til hensikt å lande der, og jeg vil komme dem i forkjøpet.» Så meddelte han meg sine grunner mens han gikk opp og ned: «Besettelsen av Norge ville være en omgangsmanøvre som bragte engelskmennene til Østersjøen, hvor vi hverken har kystbefestninger eller tropper. De resultater vi har tiltvunget oss i øst ville bli tilintetgjort fordi fienden ville være istand til å rykke frem mot Berlin og brette ryggraden vår på begge fronter. Erobringen av Norge ville på den annen side skaffe vår flåte bevegelsesfrihet i Helgolandsbukten og beskytte vår import av svensk jernmalm.» I tilknytning til dette sa han til meg: «Jeg overdrar Dem kommandoen over denne ekspedisjon.»

24. februar begynte Falkenhorst med en liten arbeidsstab å forberede det planlagte foretagende. De forhåndenværende underlag for den operative planlegging viste seg helt utilstrekkelige, fordi en operasjon mot Norge aldri var blitt tatt i betraktning i generalstaben. Det fantes så godt som intet. Så måtte da de operative og taktiske ordrer lages med primitive midler, som for eksempel på grunnlag av oppgaver i reisehåndbøker. Ikke med urette har man alltid kalt norgesforetagendet for «Felttog med Bædeker».

Også om det norske forsvaret og landet forsvarsanlegg var man mangelfullt underrettet. Mange ganger viste oppgavene som man gjorde istand for de kjempende tropper seg å være utilstrekkelige eller gale, noe som imellom førte til kritiske situasjoner

Overhodet stillet dette felttog hæren, marinen og luftvåpenet foran oppgaver som det hverken fantes eksempler på eller forbilder for i krigshistorien. Det kom under denne aksjon i vesentlig

grad an på den evne som Churchill så bestemt hadde fraskrevet tyskerne, nemlig evnen til å improvisere. Deri tok han avgjort feil. Intet under at han senere ble fullstendig overrasket over denne aksjon, som krevde den høyeste improvisasjonskunst. Ingen englander hadde tiltrodd de «i smårummet-kontinental tenking hildede tyskere» den resultatrike gjennomføring av et foretagende som krevde et operasjonsfelt på 1500 kilometer.

Uten tvil har nettopp dette overraskelsesmoment bidratt til at norgesforetagendet lykkedes. Det var et annet Tyskland som britene møtte i Norge. De tyske soldater som dro inn i den av England beherskede Nordsjø, hadde andre, storromsoppgaver, å fylle enn soldatene fra første verdenskrig, som meter for meter måtte kjempe seg mot sperrefortene ved Verdun

Forvoven plan

Samarbeidet mellom de tre Wehrmachtsdeler var ytterst vanskelig. Hærens generalstab var med tanke på de planlagte operasjoner mot Frankrike innstillet på å konsentrere alle krefter i vest, og fryktet for at krefte skulle bli splittet ved denne aksjon på en sidekrigs-skueplass. Hær og luftvåpen deltok bare motvillig i norgesforetagendet. I alminnelighet hersket den mening at man som følge av Tysklands militære overlegenhet kunne marsjere fredelig inn i Danmark og Norge, i likhet med slik man hadde marsjert inn i Tsjekkoslovakia for halvannet år siden. Tanken om en ny front i Norden var helt uvanlig. Falkenhorst måtte derfor gi seg tilfreds med relativt små styrker.

Hitler gjorde slutt på de ubehagelige diskusjoner om styrken av de krefter som skulle settes inn i Norge. 3. mars utstedte han en anvisning til Falkenhorst hvori han gav ordre til å opptre raskt og sterkt i Norge, det måtte ikke bli noen forsinkelser på grunn av hæren og luftvåpenet, det var nødvendig å påskynde det hele mest mulig. Tallmessig svakhet måtte utlignes gjennom dristig handling og rask gjennomføring.

I motsetning til hæren og luftvåpenet var marinen etter hendelsen med «Altmark» helt overbevist om at det ville komme til et krigersk sammenstøt i Norden, og at alt kom an på å komme en britisk invasjon i forkjøpet. For hær og luftvåpen var dette foretagende bare en delaksjon, som ikke umiddelbart øvet innflytelse på den samlede planlegging. Selv om denne aksjon slo feil, kunne hær og luftvåpen tåle det

uten å svekkes. Annerledes var det med marinen. For den betød angrepet mot Norge ingen delaksjon, men innsatsen av alle krefter som stod til forføyning, for den britiske overlegenhet tilsjøs sto fast. Samtlige forførbare tyske krigs- og transportskip måtte settes inn for dette foretagende. Det måtte regnes med at en stor del av de skip som ble satt inn gikk tapt. Det måtte tas med på kjøpet.

En viktig oppgave hadde undervannsbåtene. De måtte sikre sjøområdene foran landingsstedene. For rettidig å kunne komme til operasjonsområdene måtte båtene ha inntatt sine posisjoner i det indre av fjordene eller i ventestilling ved de antatte fremrykningsveier allerede før de egne skibsgrupper begynte sin fart. For første gang skulle overvannsskip og undervannsskip operere i samme sjøområdene. Man håpet at den planlagte operasjon av undervannsbåtene, som ble kalt «Hartmut», iallfall delvis skulle utligne den maritime underlegenhet likeoverfor England, et håp som riktignok på ingen måte gikk i oppfyllelse.

Også for luftvåpenet forelå det oppgaver som en ikke hadde erfaringer om. For første gang i den tyske krigshistorie skulle det settes inn fallskjermjegere og luftlandetropper og endel av de vanlige tropper bringes til bestemmelsesstedene luftveien. Hele operasjonen bar karakter av et felles foretagende av hær, luftvåpen og marine, hvorunder den ene var henvist til den annen, men marinen bar hovedbyrden av kampen.

(Fortsettes)

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 5.)

en bil. «Men du er ikke den eneste, ingen av oss kan kjøre bil heller», sa mine kamerater, som så ut til at heller ingen av dem ønsket å være den første til å sitte ved rattet. Og før jeg fikk sagt noe skrek sjåføren høyt «se å sette igang med å kjøre bilen og prat ikke mere.» Jeg måtte gi etter. Jeg startet bilen og fikk føle hvorledes alt ristet, både bussen og jeg, sjåføren og de andre i bilen. Så kjørte jeg bussen forsiktig nedover gjennom de krokete, gamle gater, engstelig for at det når som helst kunne gå galt. Jeg hadde ikke noe kjennskap til trafikkregler i det hele tatt, men det så ikke ut til at sjåføren tok hensyn til eller brydde seg om min uvitenhet. Tvertimot, han bare satt der rolig og tålmodig og ga meg av og til instruksjoner muntlig så jeg kunne styre bilen etter hans råd og forklaring. Og det så ut til at det gikk allikevel for slik kjørte jeg gjennom gatene uten at noe uhell inntraff. Og sjåføren var tilfreds, mens jeg selv pustet lettere da en av våre kamerater, Ivan Vishniakov etter sjåførens ordre overtok rattet fra meg og kjørte bussen til Carl Berners plass. Han gjorde en rekke feil både fra starten av og ellers og fikk kjeft av sjåføren. Men russeren Peter Iljushin som avløste ham viste seg å være langt bedre og lydig enn sin landsmann Vishniakov. Han kjørte bussen oppover til Sinsenkrysset uten å gjøre noen feil.

Prenumera på

NORDISK KAMP

**Bara 10 kr.
till årets slut!**

30-sidigt nr 8 redan ute.

Til NORDISK KAMP, Box 162, 152 00 Strängnäs.

Postgiro 14 88 37.

Sänd under tecknad N. K. nr. 8 samt tidn. till årets slut. 10 norske kr. billägges/insättes å girot.

Namn:

Adress:

(texta gärna)

«9. april»- advarslene

(Forts. fra side 1.)

3. Det var videre så opplagt for W. F. Hartin (Daily Mail) og den velkjente amerikanske avismann, Leland Stowe at den britiske minelegging i norske territorialfarvann natten mellom 7. og 8. april måtte fremkalle en voldsom tysk reaksjon, at de begge tok natt-toget fra Stockholm til Oslo og kom frem i tide til å overvære okkupasjonen av hovedstaden uten at det ble løsnet et skudd.

Likevel ignorerte den norske regjering alle disse varslene. Som den vakthavende Gudrun Ræder i UD bemerket: Koht bestemte at enten var de alarmerende rapporter ukorrekte og krevet således ingen aksjon, eller rapportene var sanne og da var det intet å gjøre ved det.

Efter engelsk lov ville en slik pliktforsømmelse utgjøre «criminal negligence» og kreve behandling ved krigsrett.

4. I parantes bemerket vil jeg tilføyet at Taylor tar feil i å anta at senkningen av det tyske flaggskip «Blücher» på en eller annen måte skyldtes forhåndsinformasjoner og forhåndsforberedelser fra Nygaardsvoldregjeringens side. Denne dåd skyldtes utelukkende det spontane initiativ fra løytnant August Bonsak på Oscarsborg, som hadde den realistiske sans som var slik mangelvare blant lederne i Oslo og London.

5. Tilslutt vil jeg si at Taylors påstand om at den mislykkede britiske invasjon i Norge «9. april» og den seirrike tyske motparts ikke hang sammen også er feilaktig.

Hitlers personlige representant i Norge, Hans-Wilhelm Scheidt, hadde i måneder før den tyske aksjon blitt forsynt med store pengesummer til utspeiding av de engelsk-franske forberedelser mot Norge i Skottland og hadde rapport tilbake i detaljer om de styrker som var samlet der.

Det var dette som fikk Hitler til å gi «Operation Weserübung» (Invasjonen av Danmark og Norge) prioritet 3. mars 1940 foran kampanjen mot Nederlandene og Frankrike.

Disse informasjoner er lagret i de respektive britiske departementer (antagelig også i norske dokumenter) og det er på høy tid at de blir frigitt begge steder for en forsinket korreksjon av dagens forvanskede historiskrivning.

An English Reader.

FESTMØTE!

På årsmøtet til Norges Bondevinnelag på Hamar i forrige måned holdt Terje Wold foredrag om «De forente Nasjoners menneskerettighetserklæring.» Det får en si var å sette bukken til å passe havresekken! Når en dertil hører at biskop Alex, som i likhet med de gamle jøder murte med steingun ved lenden i hine hårde dage da Jerusalem skulle gjenoppbygges, så får en si at bondevinnene har hatt et festlig og oppbyggelig møte!

NY ATEISTISK PROPAGANDA I PRAVDA

For første gang på mange år har Pravda viet en lederartikkel til å belyse nødvendigheten av gudløshetspropagandaen. Det går tydeligvis mot et hardere klima på så mange måter. Bladet krever forsterket ateistisk propaganda. Uten kamp mot den religiøse ideologi er ingen forming av den kommunistiske verdensanskuelse mulig, heter det.

HITLER-UNDOMMEN SOM FORBILDE

Som det først nå blir oss bekjent erklærte USA-president Johnson 6. februar 1965 i en tale til amerikanske studenter, ifølge New York Times for samme dag: «Jeg vil hilse det hvis dere (de amerikanske studenter) vil kunne oppbringe like stor fanatisme for deres politiske system som de unge nazister oppbragte for sitt under krigen.» Det er nok ikke bare Johnson som ønsker en slik ungdom i dag.

EN HALV MILLION ARABERE FORDREVET

I et brev fra Jordan til FN's generalsekretær meddeles det at etter den israel-

ske angrepskrig i juni 1967 er over en halv million arabere blitt fordrevet av den israelske okkupasjonsmakt. Og likevel finner hele den vestlige presse det besynderlig og forkastelig at arabiske hjemmefrontfolk går til aksjon. Av den halve million kom 400 000 til Jordan, 110 000 til Syria, 35 000 til Egypt. På grunn av konsekvensene skal vi vokte oss vel for å sammenligne de israelske panseres okkupasjon av arabisk område med sovjetpanserens okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Vi er jo fullt klar over at det er forskjell på kong Salomo og Jørgen Hattemaker

SIMON WIESENTHAL,

den forhenværende polske jøde har til en avveksling gått til angrep på de gamle nasjonalsosialister i Ulbrichts propagandatjeneste. Han har lagt frem en liste på 40 journalister og forfattere med sentrale posisjoner i DDR — alle tidligere «fremtredende nazister». Den mest prominente er regjeringens pressesjef Kurt Blecher. Wiesenthal hevder at «tidligere nazister, SS-menn, gestapoagenter og nazi-propagandaeksperter har den samme innflytelse i øst-tyske massemedia idag som de hadde i Hitler-tiden.» Kanskje Ulbricht når alt kommer til alt bare er den forkledte Hitler?

ER DER ENNÅ HÅP?

Fra tid til annen foretar de demokratiske herrer i Bundestyskland forskjellige slags stikkprøver, for å finne ut hvordan det ligger an med hjernevaskingen og omskoleringen av det tyske folk. Og hver gang får man litt av et sjokk — helhetsbildet ser så ganske annerledes ut enn man hadde tenkt seg. Som

f. eks. for noen tid tilbake, da man ved en rundspørking blandt Bundeswehr-soldatene ville skaffe seg et inntrykk av det politiske standpunkt hos de brave «borgere i uniform». Resultatet av undersøkelsen var i de grader begråtelig at man ikke turde offentliggjøre det. «Hemmeligheten» sivet nå allikevel ut, idet senatsmedlem Bromme fra Lübeck tok bladet fra munnen, og dermed foranlediget en meget sørgelig diskusjon, liggende på et nivå som er sedvanlig når demokratenes diskuterer «nazisme.» Det sjokkerende resultat av undersøkelsen var nemlig at hele 25 % av de vest-tyske soldater ikke bare støttet det nasjonaldemokratiske NPD, men at de personlig var medlem av partiet!

RUDOLF HESS

tilbragte 26. september i år sin dag nr. 10 000 i Spandau-fengselet i Berlin. De forskjellige seksjoner av den Nasjonalsosialistiske Verdensunion gjennomførte aksjoner og demonstrasjoner som ledd i kampanjen for Hess' løslatelse.

MILLIONÆRKLUBBEN HAR SESJON

Fra London får vi underretning om at rundt 500 jødiske millionærer og finansfyrster har hatt en privat sammenkomst. Fire dager til ende samrøddet de høye herrer seg med hverandre, fortrinnsvis om den økonomiske situasjon i Israel og de forskjellige muligheter for å hjelpe dette stakkars landet. Blant de 500 søkklastede, hvorav 225 kom fra USA, kunne man notere whisky-lorden Bronfman og den parisiske Edmond de Rothschild.

ALLNORDISK STORKOMMUNE?

Fra Luleå får vi melding om at representanter for de tre kommunene Kautokeino i Norge, Enontekiö i Finland og Karesuando i Sverige har sittet sammen på sistnevnte sted for å planlegge en sammenslåing av de tre områdene til en nordisk storkommune. La oss håpe at den almenfolkelige fornuft, parret med litt fremsynthet og en smule nordisk holdning, kan avle et frø som kan vokse seg stort. De har foreløpig dannet en komité, de tre — og det er jo noe.

HÅKON VII RAKRYGG!

Økenavnet «Den folkekjære» som ble forsøkt påklisset kong Håkon VII, slo som bekjent ikke gjennom på noen overbevisende måte. Under mottoet «Håkon Rakrygg» skal man nå prøve lykken igjen i forbindelse med reisingen av et H-7 monument i Trondhjem. Inspirert av kongens «faste» holdning overfor tyskerne i hine hårde april dager, har billedhugger Stinius Fredriksen laget et utkast som viser kongen i generalsuniform, med rettet rygg og hyttende sin knyttede neve. Han sier sitt klare «nei!» til tyskerne. (Og til Stortinget!). Dette «viser kongen slik vi husker ham og slik vi gjerne vil huske ham», skriver det tapre motstandsblad Aftenposten. Selv ville vi ha sagt at vi synes det hele minner litt for mye om parodi i beste (eller verste) Wesenlund-stil. Men vi er vel ikke meningsberettiget i dette tilfellet.

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1968?

HAR DE LEST BOKEN TIL RALPH HEWINS

før saken Hans S. Jacobsen — Sverre Løberg kommer for retten 22. oktober? Hvis ikke har vi den fremdeles på lager. **Pris kr. 20,- + porto kr. 1,30.** Ved oppkrav kommer oppkravsgebyr i tillegg.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Boks 3214, Oslo 4
Postgiro 1 64 50

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

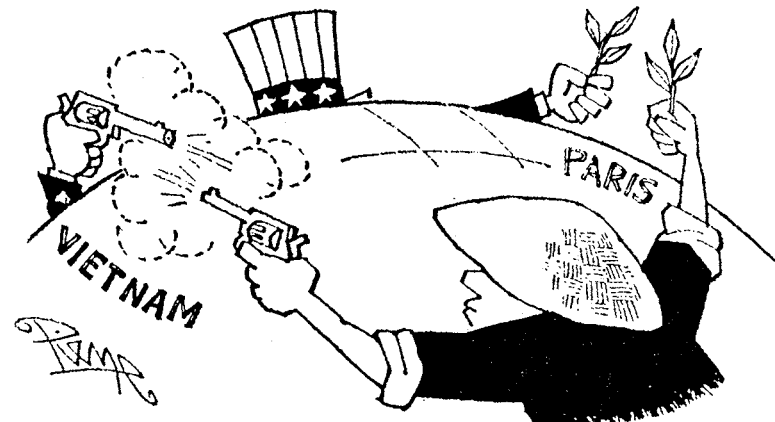
Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri

Vårt NATO-båp USA er anderswo engasjert i Europas skjebnestund!
(Tegningen hentet fra aux écontes, Paris)